

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **LIFE Property s. r. o.**, IČO 241946603
sídlem Slavojova 579/9, 128 00 Praha
zastoupený daňovou poradkyní Ing. Romanou Novákovou
sídlem Italská 1202/12, 120 00 Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2016, vydanému dne 14. 11. 2016, č. j. 50863/16/5100-41458-711994

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný na základě podnětu Finančního úřadu pro hlavní město Prahu delegoval dle § 18 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve vztahu k žalobci místní příslušnost k výkonu správy všech daní s výjimkou daně

z nemovitých věcí a daně z nabytí nemovitých věcí z Finančního úřadu pro hlavní město Prahu na Finanční úřad pro Ústecký kraj, a to s účinností od 21. dne kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž bylo toto rozhodnutí oznámeno. V odůvodnění žalovaný zejména uvedl, že těžiště podnikatelské činnosti žalobce, sídlícího v Praze na tzv. virtuální adrese poskytované společností FIRMIN s. r. o., je soustředěno v působnosti Finančního úřadu pro Ústecký kraj, což žalobce nevyvrátil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě se žalobce domáhal zrušení předmětného rozhodnutí žalovaného. V první řadě přitom poukázal na dobu, v níž byly orgány finanční správy shromážděny podpůrné důkazy. Mezi prvním místním šetřením a sdělením o delegaci místní příslušnosti uplynulo více než dvacet měsíců, od posledního místního šetření pak uplynulo více než deset měsíců. Je zřejmé, že za tu dobu se předmětné okolnosti změnily. Žalovaný je však neproověřil.
3. K otázce tzv. virtuálního sídla žalobce uvedl, že se jedná o sídlo skutečné, vymezené adresou i prostorem. Správce daně sice žalobce v sídle dvakrát během pěti měsíců nezastihl, žádný právní předpis však nestanoví povinnost vedení obchodní korporace být trvale přítomen na adrese sídla. Tato povinnost není stanovena ani v upozornění Generálního finančního ředitelství ze dne 6. 2. 2015. Sídlo žalobce je dohledatelné. Pokud jde o kontaktnost a součinnost za účelem správy daní, nájemní smlouva se společností FIRMIN s. r. o. dává žalobci možnost využití zasedací místnosti včetně veškerého nutného a potřebného kancelářského vybavení. Jedná se tak o prostor, který se nazývá coworking. Žalobce tak nemá žádný problém poskytnout správci daně součinnost ve svém sídle. Žádný právní předpis přitom nestanoví, že tato musí být poskytnuta kdykoli. Správce daně mohl setkání se žalobcem v jeho sídle sjednat, tak však neučinil.
4. Dne 8. 12. 2015, tedy den před jejím uzavřením, správce daně provedl místní šetření na adrese provozovny žalobce. Přirozeně byla tato provozovna ještě označena zvonkem se jménem žalobce. Pokud žalobce následně tuto provozovnu označil jako místo vypořádání závazků, jedná se toliko o povinnost plynoucí podnikatelům z § 31 odst. 16 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon). Vzhledem k povinnosti hlásit i změny této adresy po dobu 4 let žalobce následně ohlásil adresu Sicherova 1661, Praha-Kyje. Tato skutečnost je patrna i z výpisu z živnostenského rejstříku. Žalobcem označené místo vypořádání závazků je tedy v Praze. Pokud bylo žalovanému známo, že se provozovna ruší, měl žalovaný na její adrese provést další místní šetření. Tento zásadní důkaz ovšem neprovedl a v rozhodnutí vycházel ze skutečností zjištěných před skoro jedním kalendářním rokem. Žalobci není jasné, jaké další důkazy o zrušení provozovny by měl žalovanému předložit. Nájemní smlouva předložená žalovanému v roce 2015, kterou lze kdykoli vypovědět, nemůže mít na posuzování existence nebo neexistence provozovny jako místa ekonomické a rozhodovací činnosti žalobce, vůbec žádný vliv.
5. S ohledem na výše uvedené pak jednatel žalobce při ústním jednání dne 9. 12. 2015 přirozeně do protokolu uvedl, že na adrese provozovny probíhá rozhodovací a ekonomická činnost. Jako osoba neznalá daňových důsledků otázek žalovaného ani nemohl rozpoznat, kam přesně otázky správce daně míří, a za jakým účelem mu jsou kladeny. V poučení, kterého se žalobci dostalo, tyto skutečnosti zmíněny nejsou.

6. Ovšem to, co bylo uvedeno do protokolu v prosinci 2015, bylo zcela odlišné od situace v říjnu 2016. Při neexistenci provozovny zde ekonomická a rozhodovací činnost probíhat nemůže. Jednatel žalobce sice stále má trvalé bydliště v Brozanech nad Ohří, nicméně převážně se zdržuje na služebních cestách v zahraničí nebo na adrese Sicherova 1661, Praha. Tuto adresu žalobce sdělil žalovanému ve svém vyjádření. Na této adrese však žalovaný místní šetření neprovedl.
7. Žalovaný jako další podpůrný důkaz v rozhodnutí uvádí, že notářský zápis o posledním rozhodnutí jediného společníka žalobce, založený ve sbírce listin, byl sepsán notářem se sídlem v Litoměřicích. Je zcela neakceptovatelné, aby byl žalobce žalovaným „nucen“ k tomu, aby se Litoměřicím zcela vyhýbal. Pokud by byl tedy notářský zápis sepsán v Brně, žalovaný by zřejmě dospěl k závěru, že v Brně probíhá rozhodovací činnost žalobce.
8. Jednatel žalobce dále v roce 2015 sdělil, že účetnictví je zpracováváno v Litoměřicích paní L. Od roku 2016 však již tato skutečnost neplatí. Žalovaný byl o této skutečnosti informován ve vyjádření žalobce s tím, že účetnictví zpracovává paní R., která pro žalobce pracuje na dohodu o pracovní činnosti, a bydlí společně s jednatelem žalobce na adrese v Praze-Kyjích.
9. Pokud jde o samotnou rozhodovací činnost nutnou pro řízení společnosti, základní podmínkou pro činnost společnosti je internetové připojení a registrace do systému RAAL (mezinárodní databáze nabídek a poptávek v autodopravě, kterou žalobce provádí zejména na území Evropské unie). Pro tuto rozhodovací činnost nepotřebuje jednatel společnosti žádnou provozovnu. Se svými dodavateli a odběrateli komunikuje prostřednictvím tohoto systému. Jedná se přitom převážně o zahraniční osoby. Rozhodovací činnost a uzavírání smluv tudíž neprobíhá na žádném konkrétním místě, které by snad žalovaný chtěl jakkoli označit. Tato činnost tedy může probíhat kdekoli bez vzájemného kontaktu, ze sídla, z adresy v Praze-Kyjích, či z jakéhokoli místa s patřičným technickým vybavením pro příjem signálu. Žalovaný přesto dovedl, že rozhodovací činnost probíhá i po uzavření provozovny pouze v této provozovně nebo na adrese trvalého bydliště žalobcova jednatele.
10. Nelze přitom souhlasit se závěrem žalovaného, že žalobce svá tvrzení ve vyjádření ničím nedoložil. Žalovaný nijak nepřihlížel k vyjádření žalobce, a to v rozporu se zásadou legitimního očekávání daňových subjektů při správě daní. Hodnocení důkazů by nemělo vykazovat výrazné rozdíly, rozhodnutí správce daně by mělo být předvídatelné a správce daně by měl dodržovat vlastní správní praxi, odklonit se od ní může toliko *pro futuro*. V určitých případech žalovaný vychází toliko z tvrzení žalobce (účetní L., Litoměřice), jindy k nim však nepřihlíží (přesun vedení účetnictví do Prahy od 1. 1. 2016, žalobcův pobyt v Praze, neexistence provozovny). Nahlášené změny správce daně neproověřil. Není tudíž zřejmé, jakou úvahou se žalovaný řídil a z jakých konkrétních a platných důvodů, které by měly umožnit efektivnější a hospodárnější správu daní žalobce, žalovaný při určení účelnosti delegace vycházel.
11. Vzhledem k tomu, že existence tzv. virtuálního sídla není pro delegaci dostatečná, účetnictví žalobce je zpracováváno v Praze, jednatel žalobce se převážně zdržuje v Praze nebo v zahraničí, rozhodovací a ekonomická činnost žalobce probíhá v podstatě kdekoli a není a ani nemusí být vázána na jedno konkrétní místo, provozovna v obci Roudnice nad Labem je již od 9. 12. 2015 uzavřena a k určenému místně příslušnému Finančnímu úřadu pro Ústecký kraj žalobce nemá již více než rok vůbec žádný vztah, znamenala by pro něj

delegace místní příslušnosti výrazný zásah do práv a musel by se za daným správcem daně přesouvat, což by mu mohlo přinést i nemalé finanční a logistické náklady.

12. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Ve vyjádření k žalobě žalovaný setrval na argumentaci uvedené již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

VI. Replika žalobce

14. Žalobce v podání ze dne 27. 9. 2017 poukázal na diskriminaci subjektů sídlících v Praze, u nichž je měněna místní příslušnost správce daně. Dodal, že žalovaný se nezabýval hospodárností a účelností změny místní příslušnosti.

V. Posouzení věci soudem

15. Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
16. Předmětem sporu je v daném případě otázka splnění zákonných podmínek pro delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní žalobce z Finančního úřadu pro hlavní město Prahu na Finanční úřad pro Ústecký kraj.
17. Problematika delegace místní příslušnosti je upravena v § 18 daňového řádu. Dle odstavce 1 tohoto ustanovení *„[n]a žádost daňového subjektu nebo z podnětu správce daně může nejblíže společně nadřízený správce daně delegovat místní příslušnost k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně, jestliže je to účelné nebo jsou-li pro výkon správy daní potřebné mimořádné odborné znalosti; proti rozhodnutí ve věci delegace nelze uplatnit opravné prostředky.“* Z citovaného ustanovení vyplývají dvě základní alternativní kritéria pro delegaci, a to účelnost delegace nebo nezbytnost mimořádných odborných znalostí, kterými místně příslušný správce daně nedisponuje. V nyní posuzované věci bylo aplikováno kritérium účelnosti.
18. Jak zhodnotil i sám žalovaný, pojem „účelnost“ ve smyslu § 18 odst. 1 daňového řádu je neurčitým právním pojmem, jenž je správní orgán povinen řádně interpretovat (a to vždy s ohledem na okolnosti konkrétní věci, jak uvádí např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2017, č. j. 4 Afs 32/2017-30; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) a následně aplikovat na zjištěný skutkový stav. Vymezení účelnosti a kritérií pro její posouzení přitom napadené rozhodnutí obsahuje. V dalším textu pak žalovaný přehledně popsal zjištěný skutkový stav a výše uvedené zákonné podmínky na něj aplikoval.
19. Nelze tak vyhovět námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v logickém sledu uvedl zákonné předpoklady pro delegaci místní příslušnosti správce daně, následně provedl výčet skutečností zjištěných z úřední činnosti správců daně a tyto zhodnotil jak jednotlivě, tak v jejich vzájemné souvislosti. Na základě tohoto posouzení pak dospěl k závěru o naplnění zákonných podmínek pro delegaci místní příslušnosti správce daně. Uvedená argumentace se dostatečně podrobně vypořádává jednak s požadavky zákona, jednak s tvrzeními a námitkami žalobce uváděnými v rámci správního řízení. Ostatně žalobce tuto argumentaci v žalobě rozporuje, čímž *de facto* sám popírá své

tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Soudu nic nebrání v tom, aby správnost úvah žalovaného věcně posoudil, proto námitce žalobce nepřisvědčil.

20. V posuzované věci správní orgány při provedených místních šetřeních zjistily, že těžiště činností v rámci podnikatelských aktivit žalobce není prováděno na adrese jeho sídla Slavojova 579/9, Praha. Soud v souladu s názorem žalobce připouští, že při předmětu podnikání žalobce spočívajícím zejména v silniční motorové dopravě nákladní není žalobce povinen být kontinuálně přítomen na adrese sídla, stejně tak není jeho povinností provozovat podnikání pouze z jednoho místa. Žalovaný ostatně ani žádnou takovou povinnost žalobce netvrdil. Je však účelné, aby správu daní žalobce prováděl ten finanční úřad, v jehož obvodu působnosti probíhá převážná část podnikatelských aktivit žalobce a k jehož obvodu působnosti má žalobce nejužší vazbu.
21. Obecně lze konstatovat, že delegovat místní příslušnost na správce daně se sídlem blíže místu reálného podnikání daňového subjektu je možné tehdy, pokud bude následně správa daní efektivnější a hospodárnější pro daňový subjekt i pro správce daně. Odborná literatura k otázce účelnosti delegace místní příslušnosti uvádí, že „[k]ritérium účelnosti bude naplněno např. v situaci, kdy má podnikající fyzická osoba trvalý pobyt v územním obvodu působnosti jiného správce daně než svou provozovnu, v níž fakticky vykonává své podnikatelské aktivity. V takovém případě bude s ohledem na zásady hospodárnosti, efektivity a šetrnosti daňového řízení vhodné delegovat místní příslušnost ke správě daňových povinností na správce daně, v jehož obvodu územní působnosti se nachází provozovna této fyzické osoby, neboť zde budou k dispozici všechny dokumenty a jiné podklady sloužící k prokazování skutečností tvrzených daňovým subjektem v rámci daňových řízení, zde se bude zpravidla provádět místní šetření či daňová kontrola týkající se daňových povinností tohoto daňového subjektu (srov. § 80 odst. 1 a § 85 odst. 2). Obdobně je namístě postupovat v případě, kdy se sídlo právnické osoby zapsané v příslušném veřejném rejstříku liší od místa skutečného sídla této právnické osoby, tj. místa, na němž právnická osoba skutečně vykonává svou činnost, z něhož je skutečně řízena (srov. komentář k § 13 bod 17 a násl.). Výkon správy daní takových daňových subjektů místně příslušným správcem daně na základě jeho kompetence operovat při správě „svých“ daňových subjektů mimo svůj obvod územní působnosti (srov. § 14) by byl značně neefektivní a nevhodný.“ [Ondřej Dráb. § 18 Delegace. In: Josef Baxa, Ondřej Dráb, Lenka Kaniová, Petr Lavický, Alena Schillerová, Karel Šimek, Marie Žišková. *Daňový řád: Komentář* (Systém ASPI). Wolters Kluwer (cit. 2017-9-14). Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.]
22. Z judikatury se pak v obdobném duchu nesou např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 As 230/2016-18, či ze dne 20. 4. 2017, č. j. 4 Afs 32/2017-30, dle kterého „delegace ve vztahu k účelnosti správy daní představuje kombinaci důvodů a zjištění, ze kterých je patrné, že realizace správy daní bude účelnější a efektivnější u správce daně, na kterého má být výkon správy daní delegován“.
23. Ze skutkového stavu zjištěného úřední činností správců daně rozhodně nevyplývá, že by převážná část podnikatelských aktivit žalobce měla probíhat na adrese rejstříkového sídla v Praze. Správce daně provedl na této adrese dvě místní šetření, a to ve dnech 23. 2. 2015 a 27. 7. 2015. Žalobce ani jím pověřené osoby však ani v jednom případě zastížení nebyli. V daném bytovém (sic!) domě poskytuje služby tzv. virtuálního sídla společnost FIRMIN s. r. o. Žalobce byl uveden toliko na ceduli obsahující seznam několika desítek subjektů, jimž tato společnost na dané adrese poskytuje sídlo. Povaha této činnosti ostatně jasně plyne též z webových stránek tohoto poskytovatele (založených ve správním spisu), který

pod bodem 3. nabízí subjektům možnost poskytnutí sídla v Praze, k čemuž dokonce uvádí: „*Tato služba je u nás čím dál vyhledávanější. Vyhněte se kontrolám z finančního úřadu a ušetříte za pronájem a administrativu spojenou s vlastní kanceláří. [...] Poskytneme kompletní servis – výběr pošty apod.*“ Žalobce nemá stanovenou žádnou dobu, po kterou by se pravidelně na adrese vyskytoval, ani telefonní či jiné spojení. Z dostupných údajů tak lze očekávat, že na této adrese zastižen nebude. Přestože nelze vyloučit, že se zde například schůzky s obchodními partnery konat mohou (tuto okolnost ani žalovaný nepopírá, protože soud neprováděl dokazování žalobcem předloženou stranou 2 smlouvy uzavřené jím se společností FIRMIN s. r. o., z níž dle něj mělo plynout, že se jedná o tzv. coworking), je zjevné, že žalobce, jeho zaměstnanec, ani osoby jednající jeho jménem nelze na adrese zapsaného sídla běžně zastihnout. Soud dává žalobci za pravdu v tom, že čistě z izolované skutečnosti, že se žalobce ve dvou případech nezdržoval v místě sídla a že schůzku by bylo možno předem sjednat, by nebylo možné dovozovat, že se žalobce v sídle nezdržuje. Žalovaný však nezaložil svůj názor o skutečném sídle žalobce pouze na tomto závěru. Je potřeba zdůraznit, že tuto skutečnost hodnotí žalovaný nikoli jednotlivě, avšak právě spolu s dalšími skutečnostmi nasvědčujícími, že skutečné sídlo žalobce je odlišné od sídla rejstříkového.

24. Těmito skutečnostmi jsou dle názoru soudu mimo jiné skutečnosti zjištěné správcem daně při místním šetření dne 8. 12. 2015 na adrese Řípská 14, Roudnice nad Labem a dále dne 9. 12. 2015 při ústním jednání s jednatelem žalobce P. B. Z nich zejména vyplynulo, že i přes zrušení provozovny na této adrese ke dni 9. 12. 2015, má na ní žalobce stále pronajatu kancelář, v níž působí jeho výkonný zaměstnanec – dispečer dopravy. Sám jednatel pak působí na různých adresách, a to i na adrese jeho trvalého pobytu v Brozanech nad Ohří. Na výše uvedené adrese tedy byl žalobce dostupný. Nelze tedy vyčítat žalovanému, má-li žalobce za snadněji přístupného na adresách nacházejících se v Ústeckém kraji. Sídlo žalobce v Praze je naproti tomu hromadným sídlem pro několik desítek dalších společností. Těžko si lze představit efektivní provozování podnikatelské činnosti ze strany každého takového subjektu v předmětném bytovém domě. Jejich zastižení na této adrese je tudíž bez předchozí telefonické domluvy krajně nepravděpodobné. S ohledem na popsání skutečnosti je zřejmé, že adresa rejstříkového sídla žalobce reálně slouží toliko účelu „poskytnutí“ sídla, nikoliv faktickému výkonu podnikatelské činnosti ze strany žalobce.
25. Žalobce ostatně ani neuváděl, že by v jeho sídle v Praze probíhalo přijímání jeho rozhodnutí či vůbec docházelo k provozování ekonomické činnosti. V žalobě toliko negoval, že by k těmto činnostem docházelo v Ústeckém kraji. Zde je nutno uvést, že místo přijímání zásadních rozhodnutí týkajících se společnosti je pouze jedním z mnoha kritérií posuzovaných při určování skutečného sídla podnikatele. Žalobní tvrzení žalobce o přesunu činnosti do Prahy, která představují určitý posun oproti tvrzením žalobce při ústním jednání dne 9. 12. 2015, se soudu jeví jako účelová. Nadto zdejší soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2017, č. j. 4 Afs 57/2017-43 podotýká, že „*místem realizace podnikatelských aktivit přitom primárně není místo, odkud dochází k obchodnímu vedení společnosti statutárním orgánem, [...] nýbrž místo, kde dochází k reálnému každodennímu chodu daňového subjektu s ohledem na oblast jeho činnosti. Právě tato okolnost totiž nejlépe svědčí o účelnosti delegace podle § 18 daňového řádu ve vztahu k plnění vzájemných práv a povinností mezi správcem daně a daňovým subjektem*“. Ze zjištěných skutečností jednoznačně vyplývá, že každodenní činnost v rámci předmětu žalobcova podnikání rozhodně neprobíhá na adrese sídla v Praze. Z obsahu správního spisu, resp. z tvrzení žalobce ve správním řízení, stejně tak i z obsahu žaloby jako celku,

naopak vyplývá, že žalobce svou podnikatelskou činnost vykonává na různých místech, ať už jsou to provozovny, či externí prostory. Z tvrzení žalobce proto neplyne, že by jeho rejstříkové sídlo bylo skutečně místem, kde převážně poskytuje své služby.

26. Soud přitom dává za pravdu žalobci, že žádný z důvodů uváděných žalovaným by nemohl být sám o sobě dostačující k naplnění kritéria účelnosti pro delegaci místní příslušnosti. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí uvedl řadu důvodů, které ve vzájemné souvislosti a vzhledem k okolnostem daného případu naplňují kritérium účelnosti zcela dostačujícím způsobem. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přehledně provedl podrobný výčet a hodnocení skutečností rozhodných pro posouzení naplnění kritéria účelnosti. Žalovaný vyvodil své závěry především z provedených místních šetření správců daně, veřejně dostupných údajů a ústního jednání s předsedou představenstva žalobce. Rozhodnutí žalovaného v žádném případě není překročením mezí správního uvážení. Žalovaný se v rámci mantinelů stanovených zákonem podrobně vypořádal s každou skutečností nasvědčující účelnosti delegace místní příslušnosti a reagoval na námitky žalobce vznesené ve správním řízení. Z odůvodnění rozhodnutí je tedy zcela zřejmé, z čeho žalovaný dovodil své závěry.
27. Sám žalobce ve správním řízení nepředložil žádné důkazy, které by podporovaly variantu o jeho skutečném sídle v Praze. Ve vyjádření k podnětu k delegaci ze dne 4. 11. 2016 věcně argumentoval toliko změnou účetní a přesunem účetnictví do Prahy a zrušením provozovny v Roudnici nad Labem (bez zřízení provozovny jiné). Žalovaný naopak předložil dostatečné množství důkazů nasvědčujících tomu, že žalobce má mnohem užší vazbu na Ústecký kraj. Jeho závěr o účelnější správě daní žalobce Finančním úřadem pro Ústecký kraj je navíc podpořen skutečností, že tamtéž trvale bydlí osoba společníka a jednatele žalobce.
28. Pokud jde o námitku žalobce, že provedení delegace místní příslušnosti je promyšleným krokem ze strany orgánů finanční správy, který je prováděn generálně vůči mnoha subjektům sídlícím v Praze i jinde na hromadně sdílených adresách, k tomu zdejší soud uvádí, že si je vědom názoru Nejvyššího správního soudu, uvedeného např. v rozsudku ze dne 28. 8. 2008, č. j. 7 Afs 13/2007-63, že *„delegací provedenou mimo rámec zákonem vymezených důvodů bez soudní kontroly by mohlo docházet k účelovému zneužití tohoto institutu, neboť daňová správa by tak mohla řešit své vlastní, ryze administrativní, potíže s konkrétními daňovými subjekty vůbec nespojené, např. nedostatečné kapacity správců daně, a tak podstatnou měrou vůbec popřít smysl zákonem stanovené místní příslušnosti“* (obdobně také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2008, č. j. 5 Afs 30/2007-50). Námitka žalobce je však pouze ničím nepodloženým tvrzením, neodpovídajícím skutkovým zjištěním učiněným ve správním řízení. Žalovaný ve svých závěrech vychází z řádně odůvodněných zákonných důvodů ve smyslu § 18 odst. 1 daňového řádu. V daném případě rozhodně nejde o účelový krok správce daně, nýbrž o postup plně odpovídající účelu zákonné úpravy.
29. Ve světle výše uvedených skutečností možno uzavřít, že delegace místní příslušnosti z Finančního úřadu pro hlavní město Prahu na Finanční úřad pro Ústecký kraj sledovala zcela legitimní cíl, a to zjednodušit a zefektivnit správu vybraných daní žalobce, resp. umožnit správci daně nadanému znalostí místních poměrů např. provádět hospodárněji místní šetření či daňovou kontrolu u žalobce. Kritérium účelnosti delegace místní příslušnosti dle § 18 odst. 1 daňového řádu bylo splněno.

30. K důkazům navrženým žalobcem v žalobě nutno uvést, že po přezkoumání správního spisu, resp. činnosti správních orgánů, soud dospěl k závěru, že byl bez důvodných pochybností zjištěn takový stav věci, který odůvodňuje delegaci místní příslušnosti správce daně pro správu vybraných daní žalobce z důvodu účelnosti. Provedení důkazů navržených žalobcem nad rámec podkladů již založených ve správním spisu by nemohlo na skutkovém ani právním posouzení věci nic změnit. Nemohlo by přispět k dalšímu objasnění věci, jelikož skutečnosti relevantní pro posouzení věci již byly v dosavadním řízení postaveny najisto. Z tohoto důvodu soud nad rámec podkladů obsažených ve správním spise žalobcem navržené důkazy neprováděl. Důkazy navrženými nad rámec podkladů již obsažených ve správním spise byla strana 2 smlouvy uzavřené mezi žalobcem a společností FIRMIN s. r. o. (viz též vyjádření soudu výše) a dále výpis z živnostenského rejstříku pořízený však až dne 8. 1. 2017, tedy po vydání rozhodnutí žalovaného (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.), z něž tedy neplyne, že by ke změně místa vypořádání závazků došlo před datem rozhodnutí žalovaného.
31. Je pravdou, že na straně orgánů finanční správy došlo k několikaměsíčnímu prodlení mezi zjišťováním podstatných skutečností a vydáním rozhodnutí žalovaného. Avšak ani izolované okolnosti, na něž žalobce poukázal a které měly nastat v tomto mezidobí (změna účetní, přesun účetnictví do Prahy), by i přes jejich případné prokázání nemohly nic změnit na tom, že se v případě žalobcova pražského sídla jednalo toliko o sídlo formální. Žalovaný tudíž nebyl povinen nová a blíže nepodložená tvrzení žalobce prověřovat. Jak již soud uvedl výše, žalovaný netvrdil, že by žalobce v Praze vůbec nepůsobil. Odůvodnění napadeného rozhodnutí však obsahovalo komplexně podložený závěr o tom, že těžiště ekonomické činnosti žalobce neleží v Praze, ale v Ústeckém kraji, na čemž pozdější tvrzení žalobce sama o sobě nemohou změnit ničeho.
32. Zde je dále nutno uvést, že žalobce není (a to ani do budoucna) nijak krácen na svém právu určit si sídlo dle vlastní volby. Na jeho sídle se totiž provedenou delegací ničeho nemění, pouze je ke správě některých daní příslušný jiný správce daně. Současně nelze dovodit, že by existovalo právo daňového subjektu „na volbu správce daně“. Určení příslušného správce daně je pouhým důsledkem volby sídla daňového subjektu, plynoucím ze znění daňového řádu, přičemž jedním ze zákonných pravidel je též možnost delegace místní příslušnosti. Nelze tak extrahovat ani žádné legitimní očekávání žalobce v tomto ohledu.
33. Argumentoval-li žalobce svým přesunem do Prahy, nutno uvést, že ke svým tvrzením nedoložil ničeho. Žalovaný o delegaci místní příslušnosti rozhoduje podle aktuálních skutkových zjištění (obdobně soud podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu), dojde-li posléze ke změně rozhodných okolností, poskytuje daňový řád možnost zrušení či změny rozhodnutí o delegaci postupem dle § 18 odst. 2 daňového řádu.
34. Tvrzení žalobce o újmě, která mu údajně hrozí v souvislosti s předmětnou delegací místní příslušnosti správce daně, je námitkou natolik obecně formulovanou, že soud považuje za nadbytečné se k ní blíže vyjadřovat, a to především vzhledem k výše provedenému posouzení věci.

VI. Závěr a náklady řízení

35. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
36. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. listopadu 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu